

Kedves Michelle kisasszony!

Mély sajnálattal tudatom, hogy a mai zongoraórákon nem tudok megjeleni. Inasom, a mindenkihez hűséges Beltertratz, levelem mellett adja át javított kottáimnak másolatát, kérem ezeket gyakorolja következő találkánkig. Mint említettem, minden hangjegyet külön csoda megtalálni, hogy elrejtőzhessen mögötte a művész, és egyszersmint fel is fedje magát véle. Éppen ezért bátorzkodtam átírni a darab végét, mely eképpen az eleje is lett, hogy a kisasszonynak is szívébe idézze a flamand park táncot lábakba csusztató vonósait, amelyet annyit dicsért nekem és amelyek, (mily különös!) számomra is éppen olyan kedvesek. Habár az eredmény így sajátos disszonancia, melyet felnőtt ember nem vehet komolyan, mégis ebből a darbokban összebarkácsolt műből elősejlik valami igazán szórakoztató.

Pont úgy, akár a magázásodból, drága Dalma! Nézd el nekem ezt a csíntalanságot kedvesem, de hát ismerem a mamádat, ki ne tudná, ha én nem, hogy hét lakat alatt őriz és beleolvas minden leveledbe. Így buktunk le majdnem akkor is, mikor először találkoztunk a kertben, ott az orgonák között. Szerencsére, már akkor kitapasztaltam, hogy titokban felnyitott leveleidnek csak első sorait nézi át, erre kellett most is ez az unalmas színjáték. (Ha mégis eljutott idáig Michelle asszony az olvasásban, akkor kész, nem tehet mást, hozzá kell adnia legkisebb leányához. Ha ugyanis tudná mit tettem vele a csiklandós lugasban fél hónapja, az ottani árustól vett torta majszolása helyett (arra ugyanis valaki meztelen combocskája rátelepedett, de nem akarnék utalni senki leányára!), menten fiávé fogadna, nehogy inkább szegyenben maradjon. Pedig amennyire lányocskájának fontos (velem ellentétben) a tisztessége, már-már elbátortalanít! Mindent a megjelenésért és a tisztaságért! Hiszen addig nem is jövé ki a lugasból, míg nem tisztára nem csókoltam a lábacsokáját hétszer is.)

Szinte érzem durcásságot, ahogy a fenti sorokat olvasod, hát még, hogy olvasnod kell és nem látnod engem. Sajnálom, elmaradásom, édes szerelmem, boldogságomhoz csak te hiányzol innen, mily kár, hogy nem lehetsz itt. Most tavasszal valahogy zöldebbek a levelek, köztük ülök a lemenő napban édesapám kéktintájú írógépevel szemben, a háttérben zefír susog szólamként Beltertratzom húrjai mellé, kezemben pedig jó fajta burgundi, frissen nyitva, egyenesen a pincéből, csupán könnyed kóstolgatásra, mint parányi szikrák a tejfehér hóban. Ó, kedvesem, csak untatlak ezzel a burgundival igaz? Itt kalandozok a levélben összevissza, ahelyett, hogy rendes szerelmes módjára vidítanám kedvesem. Pedig, tényleg felvidítanálak! Pont ezért küldöm hozzád éppen Beltertratzot. Én is szívesen mennék, de milyen szívesen, ha szeretsz tudod milyen szívesen, csak éppen valahogy reggel óta nem érzem magam túlságosan jól és bár semmi komoly bajom nincs, úgy érzem mégiscsak ártana, ha átmennék. Ne aggódj, de ne is reménykedj, nem valami meglepetés miatt maradok el, hanem mert nincs kedvem vagyis inkább hangulatom, még pontosabban

Kedves Michelle kisasszony!

Legmélyebb sajnálattal és szívemet emésztő bánattal rovom e-sorokat, amelyek mai napon való meg nem jelenésemről szólnak. Fájdalmas távolmaradásomért pótolják a kották, amelyek társaként érkeznek magányos levelemnek. A végét (és így a keretes szerkezet miatt az elejét is) kicsit átírtam, szebb lett, emlékeztet egy bizonyos flamandi park vonósaira, amelyek táncot csusszantanak az ember lába alá. E dallamok számomra is kedvesek, így ha az eredeti műnek vétettem is, magunknak semmiképp.

Remélem anyja egészsége jól szolgál, csak a szeme maradjon hájogos, hogy az első soroknál tovább ne olvassa drága Dalmám dolgait. Jaj, Dalma! Bocsáss meg, hogy nem megyek, kárpótoljon a tudat, hogy már másodszor állok neki a levelemnek, pedig tudhatod máskor milyen folyékonyan törnek elő belőlem a szavak. („Adjátok ide apám billentyűzetét és csodát teszek”)

Dalma! Én szeretlek, így amit most írok, ne vedd szakításnak, vedd annak ami valóban: vallomásnak (hmm... rímelt... Tudom, tudom, elég ügyetlen... Egyszer ígérem kapsz egy igazi szerelmes verset is!)

Szóval, (de sok badarságot fogok írni már most érzem a lelkemben) én sajnos nem tudok mindig veled lenni és erre most jöttem rá. Persze talán ez csak engem zavar... Amikor először kettesben összejöttünk a parkban, énbennem volt egy képzet, afféle képzeletbéli öntőforma, hogy miként él két szerelmes ember, még ha oly titkosak is, mint mi. Azt gondoltam, bár naív ifjúi ábránd, de reményim szerint megérted, hogy két testben egy lélek módjára, mindig vágyják a másikat az imádók és meglenni sem bírnak nélküle... Badarság mi? Jeleztem előre... Persze, így a jó, ahogy van, mert így az érdekes, a rejtélyes és e-nélkül biztosan unalmas lenne az egész kapcsolat. Különbözőségekkal. Csak hát tényleg sok minden van, amiben gondolataink másfele szárnyalnak. Te inkább a valósághoz ragaszkodsz, kikötött hajó módjára, ismerősökről és házatok minden vendégéről csevegsz szívesen, míg én a zene és költészet kódében szárnyalok. Belátom ez jóval elrugaszkodottabb és érdektelenebb, de gondoldj csak bele, ha zongorázni nem tudnék, miként ismerkedhettünk volna meg?

Szükségem van ma egy kis időre tehát, hogy egyéb részeimnek áldozzak, hogy műveimen gondolkozzak, bocsásd meg nekem ezt, kérlek. Ha mégis túl nagy keservre ragadnál el magad, kérlek üzenj és én repülök feléd. De most valahogy elfogyott a szerelmes lendület, nem ez nem igaz, csak lehiggadt (ne gondoldj rosszra, ez afféle csendes szerelem!). Meg hát gondolom jól ellesztek Beltertrattzal, azért küldöm, nyilván veled, majd megint tudsz smárolni a fél világ előtt és esetleg már a micsodáját is beveheted a

Kedves Dalma:

TE UTOLSÓ
KURVA
RIBANC!!

Üdvözlettel,
Walterion grófja
kelt: ma

Kedves Michelle kisasszony!

Sajnálom, hogy a mai napon nem tudok megjelenni

.
. .
. .
. .
. .

Három és feledik leveletem írom távolmaradásomról, de ez és fél üveg burgundi (tudod, a vörös kesernyés) kellett, hogy elmeséljem néked az okát is.

Azt mondtad minden este Beltertratzal álmodsz és bár nem tudod, de én láttalak titeket a pályaudvaron csókot lopni egymástól. (De persze láttam a szégyent és a bánatot is utánna az arcodon). Mikor elmeséltem ezt Lord Yorknak, ő egyszerűen azt tanácsolta veressem meg Beltertratzot, de én ezt elvetettem. Arra gondoltam magam hívom ki párbajra, hiszen rangban talán alattam áll, de egyrészt tudod, hogy az ilyesmi sosem érdekelt, másrészt a te szívedért szállunk szembe, ami amúgy is egyenlővé tesz tehát. Inasom jól megtermett paraszt legény, pont azért vettem őt fel, mert én magam nem tartom képesnek megvédeni magam egy esetleges támadás esetén (meg egészen mellékesen téged is féltettelek ha együtt voltunk, szokásos kíséroid nélkül. Rabló sosem támadott meg minket, még este sem, de ami kárt Beltertratz okozott... Na, de hagyjuk ezt.). Így aztán mindent elterveztem. Levetkeztem ingujjra és kihivattam a kertbe, minden más szolgát haza vagy a palotába küldve. Ő zavartan, de azért szokványos mosolyával állt előttem. Akkor bizony tényleg úgy éreztem, meg annyi kalandunk ellenére, hogy itt és most meggyilkolom, különösen, ha tagadja a történeteket. Mikor ott állt velem szemben, éreztem, ahogy izmaid megfeszülnek, látásom elhomályosul... A lehető legkomolyabban ránéztem, előre emeltem a karomat és ekkor valami egészen váratlan dolog történt: elkacagtam magam. Valahogy tulságosan színpadi volt a helyzet és olyan nevetőgörcs jött rám, hogy nem bírtam leállni. A végén már attól is tartottam, hogy megfulladok. Visszavonultam a palotába. Hogy Beltertratz mit szólt, nem tudtam és azóta sem emlegette fel. Talán már megszokta a furcsaságokat velem kapcsolatban...

Igen marhaságot csináltam, ezt a helyzetet nem verekedéssel kell megoldani. Ezért vettem egy hatlövetűt. Csak vicceltem. (Gyenge vicc volt.) A szívedet kell meghódítanom ismét és most szólok, mindent meg fogok tenni, hogy visszaszerezzelek, erre esküszök. Minden kívánságodat teljesítem és mindig veled leszek. Kivéve ma. De ez a mai nap más. Mert é

Kedves Michelle kisa.!

Ezt a levelet azért írom, hogy elmondjam miért nem írom. A kapcsolatunkról van szó! (és tulajdonképpen nem érdekel, ha a mamád beleolvass! Jó szórakozást mama!)

Én nem vagyok felháborodva, hogy szereted az inasomat, hiszen be is vallottad, a csókot meg csak azért nem, mert nem szeretnél fájdalmat okozni. Te szeretsz engem, csak mint plátói kisértet lakozik elmédben gyerekkori barátod és imádottad, aki történetesen pont titkos szeretőd szolgálója. Szép, azért így kívülről nézve, nem igaz kedves felvételiztetők...?

Én nekem ezt azzal illene viszonznom, hogy kárpótollak, imádlak és megértelek.

DE ÉN ERRE EGYSZERŰEN NEM VAGYOK KÉPES!!! Tényleg nem...
Elfáradtam valahogy. Pedig szeretlek és örökké szeretni is foglak, de kell, hogy

Kedves Mich

Mélyen tisztelt Dalma Méltóságoságod!

Beltertratz vagyok, gazdám, Önhöz kezdett intézni egy levelet, de a vak is láthatja igazából, hogy nem fejezi be. Láthatja azt is a vak, hogy ma nem megy Kegyedhez, gondolom ezt írná meg.

Ha már levelet írok, had köszöném meg a ruhákat, amelyeket barátnémnak küldött a bálra. Igazi nagy hölgynek képzelte benne Magát. Képzelve annyira örült nekik, hogy régi vágyam szerint csókot is adott. Hát mostan nem tudom mi lesz.

Had mondjam el, hogy amit Kisasszony mesélt kettőnkéről, nagyon szép, de jobb ha feledjük, ahogy Kisasszony is mondta, hamar megunnánk Egymást. Azért néha szíves örömet gitározok a Kisasszonynak.

Kedves Michelle kisasszony!

Én vagyok a hibás. Ostoba vagyok. Mindenről én tehetek. Most olvastam Beltertratz levelét, de nem is ezt a lényeg. Te szeretsz engem. Túl jó vagy, én pedig, mint korcs jöttem erre a világra. Tönkre teszek téged. De nem is válhatok el, mert azzal csak még jobban tönkre tennélek. De ezt úgy sem érted meg, de muszáj elmondanom, muszáj, muszáj, muszáj, muszáj, muszáj, muszáj, muszjááááááááááááj

Kedves Michelle kisasszony!

Mély sajnálattal tudatom, hogy a mai zongoraórákon nem tudok megjelenni. Inasom, a mindenkihez hűséges Beltertratz, levelem mellett adja át javított kottáimnak másolatát, kérem ezeket gyakorolja következő találkánkig. Mint említettem, minden hangjegyet külön csoda megtalálni, hogy elrejtőzhessen mögötte a művész, és egyszersmint fel is fedje magát véle. Éppen ezért bátorkodtam átírni a darab végét, mely eképpen az eleje is lett, hogy a kisasszonynak is szívébe idézze a flamand park táncot lábakba csusztató vonósait, amelyet annyit dicsért nekem és amelyek, (mily különös!) számomra is éppen olyan kedvesek. Habár az eredmény így sajátos disszonancia, melyet felnőtt ember nem vehet komolyan, mégis ebből a darabokban összebarkácsolt műből elősejlik valami igazán szórakoztató.

Üdvözlettel,
zongoristája, Walterion gróf
kelt: ma